

„Къде е тука нашата съдба?“ намира отговор във фигурата на опрения в гърдите пистолет.

„Наивната лековерност“ е заменена с „Гърдите ни са пълни с дим, а дробовете ни – с каверни“.

„Така ли... с лимузини“? – „Не.“ „В труд... сред сажди и машини.“

Но тези въпроси-отговори са пушекът на онова „Стига!“, те са емоцията, която ще бъде овладяна, за да се сключат здраво клещите на антитезата – буквално *пункт по пункт*, антитеза върху теза:

лъвът на Метро || конникът на Крум

сънно се прозина || поти се в дланта

и изведнъж || изгрява

шосе, гора, небе || труд, дим, сажди

просторно-синьо || сивия живот

лимузини || машини

примрялото момиче || дробовете ни – с каверни

славей, синина, зеленина, мека трева || борба за хляб

размазан Джон || мечти неясни

„сладолюбива лига“ || „вечер тясното легло, в което... гаснем“

На той и тя, Джон и Грета, героят противопоставя притъпено „ние“ (само в множествените числа на глаголите и в кратката форма на личното местоимение – „ни“). На яркоцветната кинокартина противостои един цвят – сивият. На грубия „разплодник“ отговаря „тясното легло“. И така нататък. Стилистичната битка е изключително зрелищна.

Разбира се, не е нужно да ровим в душата на едно стихотворение, за да ни въздейства то.

А иначе „Кино“ е чудно доказателство за литературното изкуство като висока организация на езика, пък дори и само поради почудата колко реалности са събрани в тези дванайсетина строфи и колко нещо е събрано във всяка една реалност.

Да не забравяме и че героят на това стихотворение е сериозен манипулатор, тенденциозен в посланията и агитационната хватка – без да дава право на обжалване. Без право на защита остава едната страна – киноестетиката. Но за това вина нямат нито героят, нито авторът – те просто осребряват функциите си, при това блестящо.